

John BENNETT – *Frajer Bodo*

Mařa 1997 (přelořila Martina Löfflerová)

Bodo vyšel ven na temnou přední verandu a tam stál a pohupoval se s rukama vraženýma hluboko do kapes. Předměstská ulice byla tichá. Stromy na trávnících zdobila blikající barevná světélka, která se táhla i po okapech a verandách. Na jednom trávníku stál betlém a na jiném osvětlený umělý Santa v životní velikosti. Bodo sestoupil z verandy a kráčel ke svému MG na příjezdové cestě. Nasedl a seděl, ve tmě, aniř by nastartoval. Uvažoval, jako ostatně pokařdē, když přijel domů, proč to vlastně udělal. Nastartoval, vycouval z příjezdové cesty a pak zapnul světla a pomalu křiřoval blokem.

Jel dolů po třídě, po které se rádi proháněli středořkoláci. Jeřtě stále to dělali, u A & W parkovala auta dokonce i na Štědrý večer. Odbočil a u hlasu v kovové krabici si objednal čokoládový koktejl a hranolky. Děvče, které mu objednávku přineslo, mělo pěkné nohy. Dal jí spropitné a díval se za ní, když se vracela dovnitř.

Pocítil nutkání navřtívit Joan, ale věděl, že tohle už skončilo. Skončilo to v momentě, kdy jí poprvé řekl, že se chystá do New Orleansu. Tehdy to jeřtě nevěděl, myslel si, že až se poprvé vrátí do Beaumontu, že může zajít do bistra a objednat si jako obvykle, ale když viděl, jak se na něj dívá, pochopil. Poprvé v životě mu byl určen takový pohled.

Spořádal koktejl a hranolky a položil ták na venkovní regál. Jel zpátky k domu a tiše vstoupil dovnitř. Televize byla vypnutá a Alma už byla pryč. Aniř by rozsvítil, vzal ze svého starého pokoje svůj jeřtě nevybalený kufr. Stál v chodbě a naslouchal. Alma a Walter spali v oddělených pokojích a jemu se zdálo, že slyří jejich dech a řustění prostěradel, jak se ve spánku obraceli. Náhle ho zcela nepokrytě zachvátí smutek a zastíhl ho úplně bezbranného. Zavřel oči a pomalu zavřtel hlavou ze strany na stranu, jako kdyby odmítal nějaké obvinění. Pak si přehodil kufr z jedné ruky do druhé a vyšel hlavními dveřmi.

Když míjel dálniční výjezd u Lake Charles, spatřil dvě auta dálniční hlídky, parkující u krajnice. Osamělý hipík se s roztařenýma nohama opíral o auto. Světla Bodova auta přeřjela přes věci z hipíkova pytle, které leřely poházené na řterku. Rozpálil MG na osmdesátku a pohodlně se opřel v kořeném křesle. Po obou stranách ubíhala temná krajina.

„Zdravíčko, ranní ptáčata! Tady na KPMP je právě deset nula nula a k vám mluví Frajer Bodo, ktereř proti všem zvykům vyráří na jedničku! Jasně! Teď chvíli poslouchejte, Amos van der Meulen z Dutch Motors vám poví, jak vyčenzovat tu ubohou hromadu plechu, se kterou jeřdíte, za jeden z těch noveřch fajnověřch Chevy sport'áků s rozřhaveným pístem! A já tam pak řoupnu nejnověřší – a tím myřlím tu opravdu *nejnověřší* – pecku od Beatles, jen pro dneřní sobotní ráno a pro vaře funky ouřka!“

Vypnul svůj mikrofon a zatímco jela připravená reklama, přichystal písničku „Happiness Is a Warm Gun“. Pak si prošel několik inzerátů a vrátil se do živého vysílání, právě když ze sebe Amos van der Meulen chrlil poslední slova o svém super-speciálním-jednodenním snířením cen.

„Dořlo vám to? S takovými koly se vznáříte deset metrů nad *zemí*!. A jste připravený na tohle? Vážně víř, co je to řtěřtí, Charlie Browne? řtěřtí je ...“ – a tady sklouzl do barytonu – „*horká zzzzbraň!*“

A už je tu hudba. Bodo se houpe ve svém křesle, div se nepřevrátí, houpe se dopředu a dozadu, dopředu a dozadu, tvář zbrocenou potem, jeho ruce létají od talíře k talíři, řaruje s deskami a poznámkami a dělá dlouhé záznamy o odvysílaném programu a náhle se uprořřed

písničky vrhne k mikrofonu a pronese něco jako: „Och, jasně! Drž tu ruku dál od mé spouště!“

Jednou v sobotu seděl na balkoně, četl ranní vydání novin a upíjel ze sklenice pomerančového džusu, když vtom spatřil ten inzerát: *Přijme se diskžokej. Zašlete informace a resumé na adresu: P. O, Box 412, Baton Rouge,..* Sklonil hlavu o pár centimetrů níž k novinám, aby se přesvědčil, že ho nešálí zrak. Někdo hledá diskžokeje. Vytáhl z kapsy košile červené pero a pečlivě inzerát orámoval. Pak vstal a vzal si noviny k psacímu stolu. Usedl a začal psát. O týden později tu práci měl.

Byl třída. Zpočátku se o sobotách shromažďoval za sklem nervózní dav osazenstva stanice, ale on zacházel s technikou jako profík a třebaže něco z toho, co říkal, bylo trochu divoké, když začaly zvonit telefony, nikdo si nestěžoval.

Skutečnost, že se tak náhle opět stával Frajerem Bodem, že se poprvé *opravdu* stával Frajerem Bodem, s ním nijak nezamávala. Rozšířil svůj šatník a koupil si hondu pětistovku, ale jinak se toho moc nezměnilo. Dál obsluhoval v Troubě a dál chodil do školy. Ještě nikdy si ve svém životě nebyl tak jist sám sebou.

Když je po všem, jdou zpátky do obývacího pokoje. Tam koluje joint a když Bodo vstoupí do místnosti, Winthrop mu ho nabídne. „Třída,“ řekne Winthrop, aniž by vydechl kouř.

Bodo si vezme joint, potáhne a rozkašle se. Lidé v pokoji se zdají být zaměstnáni různými drobnostmi, jako oklepáváním popela do popelníku nebo zapínáním knoflíku, jako kdyby si jeho kašláni nijak nepovšimli.

„Ještě nikdy jsem nekouřil,“ řekne Bodo a zkusí to znovu.

Joint jde opět dokola, pak se zapálí další a postupně se Bodovi daří zadržet kouř v plicích. A náhle – a přece pomalu – se zdá, že se zvedla nějaká opona a on zjišťuje, že každého v pokoji i pokoj samotný vidí poprvé, jako by byl právě vystřelen z lůna skrz burácející červený tunel. Zvuky jsou preciznější, vize jasnější, věci mají ostré hrany a je tu totální chápání všeho, takže když se podívá do Winthropových očí, Winthrop pro něj už není záhadou, ale otevřenou, srozumitelnou knihou.

„Do prdele!“ řekne Bodo, pohupuje se a úšklebek na jeho tváři je větší než kdykoli předtím. „Právě jsem byl vyklopenej z *lůna*“! A všichni se smějí, jenže z jiného důvodu, než si myslí Bodo.

Naproti přes pokoj vidí Dardanelle, která se směje jako všichni ostatní, nosní dírkou vdechuje bílý prášek z kapesního zrcátka a jemu se hlavou valí vize divočejší, než jakou kdy zažil: hlubokým sněhem neslyšně poskakuje bílý králík s huňatým ocasem a sníh vyletuje v tichých explozích, celá ta představa je němá, dokud se králík nechytne do ocelově šedé pasti, která ostře vystupuje proti sněhu, jehož bělost oslepuje. Daleko na horizontu se tyčí okraj zubatých hor a ke kobaltově modrému nebi se vzpínají pokroucené, větrem ošlehané černé stromy, a pak je ticho roztrženo brutálním zvukem lámající se kosti a nastává výbuch šarlatu. Jako kdyby Bodovy oči byly čočkami kamery, z jeho sítnic začíná vytékat narezlými proudy krev...

Bodo se ztěžka posadí na židli. Rozhlédne se kolem a zjistí, že nikdo si ničeho nevšiml a že konverzace v pokoji pokračuje ve stejném duchu jako předtím. Uvědomí si, že ani neuběhlo tolik času, a pak si vezme joint, který se právě ocitá před ním, a opět plní své plíce kouřem.